

de set en set

XAVIER CORTADELLAS

Quiroga en la intimitat

Fa unes setmanes, Arantza Quiroga va dir que ella no faria servir mai el preservatiu en les seves relacions sexuals. Jo tampoc. Fa uns dies, moments després d'haver estat escollida presidenta del Parlament basc, recordant aquelles declaracions anteriors, va dir que havia estat valenta i que no se'n penedia. Jo també. Però Arantza Quiroga és del Partit Popular i jo no en sóc. És la primera cara d'un suposat canvi al País Basc que els diaris espanyols han qualificat d'històric i que a mi em sona a la mateixa melodia carasolesca, franquista i joseantoniana de sempre. Quiroga és membre de l'Opus Dei i a mi, en canvi, quan tenia 16 anys, els de l'Opus Dei no em van deixar continuar estudiant al col·legi de l'Opus on anava perquè llegia Karl Marx o Jean-Paul Sartre

“ Quiroga va dir que no faria servir mai el preservatiu en les relacions sexuals. Jo tampoc

entre classe i classe, perquè m'oposava a algunes activitats religioses que, segons ells, formaven part dels meus estudis, perquè van dir que era un mal exemple. Els esgarriava el ramat. És el primer cop que ho escric, però s'ha de ser valent tal com diu Arantza Quiroga, encara que hagin passat tants anys i encara també que, diferentment del que diu avui ella, jo sí que em penedeixo d'haver llegit Karl Marx o Jean-Paul Sartre, havent-hi com hi havia tants altres autors esperant-me. Però, quan la distància és curta, es veuen les coses de la manera que es veuen i es pot arribar a pensar que tots els autors valen igualment la pena o que el que ha estat més aviat la llosa que ha ofegat durant tants anys Euskadi –i Catalunya i Espanya– és un canvi històric. Fins i tot, es pot arribar a pensar que el preservatiu no té res a veure amb l'amor perquè, tal com és generalment sabut, tampoc no hi té res a veure el plaer i el sexe, que tot és un camí d'espines en aquest món cap a paradisos extraterrestres.

el lector escriu

Les cartes trameses a aquesta secció no han d'excedir els vuit-cents caràcters. El Punt es reserva el dret de publicar-les i resumir-les. És imprescindible que en l'original i en els correus electrònics s'hi facin constar el domicili, el telèfon i el número del DNI o passaport de l'autor. No es publicaran cartes signades amb pseudònims ni amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a cartes@elpunt.cat

cartes@elpunt.cat

L'article d'en Ramionet

● Excel·lent, l'article d'en Ramionet a La Contra del dissabte, 4 d'abril. És ben cert que hi ha una incoherència entre haver de demanar permís als pares per publicar alguna foto on els surti un fill o filla en una activitat docent a l'escola i que la mateixa criatura pugui difondre la seva imatge –des de casa seva– en postures *sexis* o en roba interior. Alguna cosa falla: avui dia les lleis no poden aturar la potencialitat de les xarxes. Per aquest motiu, ja sé de famílies que no tenen TV a casa seva (és cert, els ho asseguro!) o que s'auto-limiten en l'accés a internet (per horari, per llocs, per paraules clau...).

La batalla perduda no és la de la legislació (a mi m'agrada que els acords dels plens municipals siguin a la xarxa!, que siguin públics, com també els dels polítics i dels funcionaris), sinó la «batalla de la formació», de la formació humana, de la formació en l'afectivitat, de l'educació integral i en l'autonomia. Mirin: si els adolescents es porten com els de Física y química i no com els de l'educació ètica de 4t d'ESO és perquè estem perdent una institució: l'educació. Bé... més aviat, alguns l'estan perdent.

Tinc una resposta a les primeres línies de l'article «Púdics i impúdics», de l'Enric Ramionet: ell s'interroga sobre quina d'entre dues forces contradictòries (pudor o impudícia) ens domina. I, definitivament, considero que *the winner is...*: el pudor. Els nens i els adolescents normals «es posen vermells» quan se'ls pregunta...: estàs enamorat?; t'ha vingut la regla?; mires les noies com a ob-

La barraca de Cala Estreta

● En tornar a aquestes terres després d'uns anys d'absència, em vaig trobar amb la desagradable sorpresa que la barraca de Cala Estreta havia estat tapiada, segurament per ordre de la mateixa mena de polítics i buròcrates que cada temporada barren el pas de vehicles cap a aquest mateix indret, sota la excusa de prevenir els incendis. En realitat el que fan és convertir el paratge paradisiac de Cala Estreta en platja privada dels quatre potentats que hi tenen finques al damunt. Si no fos així, res més fàcil que seguir barrant el pas rodat als vehicles privats perquè no entorpeixin el pas dels bombers en cas de necessitat, però habilitar al mateix temps un servei de microbús que anés fent el camí d'anada i tornada des de la platja del Castell, d'on cada estiu l'Ajuntament de Palamós treu un bon suc amb un aparcament de pagament improvisat sota el sol al mig dels camps. Servei? Cap ni un, simplement avarícia. Cala Estreta és un indret tradicionalment naturista, de bellesa reconeguda i apreciada fins i tot per entitats de l'estranger. Amb quin dret es permeten impedir-hi doncs l'accés, i eliminar d'aquesta manera un dels atractius turístics de les nostres terres? Però tornant al tema de la barraca, fa uns dies vaig anar a Cala Estreta i em vaig trobar amb una altra sorpresa, aquest cop molt agradable i encoratjadora. A la paret de clausura algú hi havia obert un forat perfectament retallat, de la mida d'una porta, i havia decorat l'interior amb cura i gust exquisits. Xarxes a la paret, plats de porcellana, rams de flors seques i fins i tot un llibre de visites. Com de costum des que aquesta barraca ha estat d'ús públic, no hi manquen ara tampoc el foc a terra, la taula i el banc de sempre, la llenya sobrant i les restes d'oli, vinagre, sal i altres condiments que els usuaris van deixant-hi en atenció al proper visitant. Quina lliçó per a aquesta mena de polítics que se senten obligats a fer-nos això que ells en diuen «pedagogia» com si fossin el que no són, uns adults savis que han de educar-nos i tenir cura de nosaltres, pobres criatures inconscients i esbojarrades! Quedi doncs aquí constància del meu agraïment més sentit a l'autor o autors de la recuperació de la barraca de Cala Estreta per al gaudiment de tothom que la vulgui visitar, utilitzar, mantenir i respectar. / DAVID SEMPAU. Palamós (Baix Empordà)

jectes?; creus que la bellesa és l'atracció externa?... I es posen vermells, de manera espontània, per una qüestió de dignitat, d'intimitat, de pudor. Ara bé, si ens rendim a «la moda transgressiva», la que fa fer negoci (allò dels nombrosos xous de la TV, de les converses barroeres, de l'educació sexual entesa com a «genital» i no com «en l'afectivitat»), aleshores, la «batalla de la formació humana» es perd. D'aquestes preguntes d'abans, se'n foten o se'n

riuen. Ja no tenen encís, ni poesia, ni són rellevants. I jo no sé pas si, aleshores, se'n pot «salvar algun tros». / FRANCESC XAVIER SERA BESALÚ. Girona (Gironès)

Esquerra Republicana

● Vaig llegir l'article de Miquel Pairoli del dia 28 de març titulat «La fidelitat a Espanya». En aquest article el senyor Pairoli adverteix a ERC que en dues legislatures seguides ha ajudat el PSC a poder governar a la

Generalitat.

Potser sí que ERC s'ha equivocat, però també hi hauria el perill si, per exemple, s'hagués aliat amb CIU, que hi hagués a Catalunya dos grups polítics, un de nacionalista i un altre que sense ser declaradament espanyolista, sense un grup nacionalista que li donés suport podria convertir-se en un partit més espanyolista del que és ara. Per finalitzar haig de dir que jo no sóc votant d'ERC. / CONCEPCIÓ PUIG. Terrassa (Vallès Occidental)

El rancor de Mas

● Després de veure l'entrevista de Mònica Terribas a Artur Mas veig clar que és inviable qualsevol pacte CiU i ERC. El món convergent seguirà parlant i parlant sobre la gran traïció d'ERC de no haver fet president el Mas. I una cosa és ben clara, Mas no té cap ganes ni interès a pactar amb ERC. Ni ara, ni abans. Avís a navegants, Mas segueix parlant amb desdeny i rancor manifest cap a ERC, exhibint una mentida, i és que si no hi va haver acord va ser en bona mesura perquè no era la prioritat de CiU. / JORDI CASTELLANA. Barcelona.

Mas, president!

● Veure i sentir Artur Mas a l'entrevista de TV3 permet pensar que aviat tindrem un president potent, amb discurs, preparat i amb ganes de treballar per pilotar el país. És evident que el temps dels invents s'ha acabat i que Mas no només tornarà a guanyar sinó que mereix governar. No li ha fet cap mal el temps a l'oposició, perquè ara Mas té personalitat pròpia. Serà un bon president. / JOSEP SERRATS. SALT (Gironès).

en sisif | JORDI SOLER

